



תורמת לכך הטלוויזיה, בעצם קיומה. הטלוויזיה אינה יכולה לצלם בעיות. היא מצלמת בני-אדם. היחסים בין בני-אדם הופכים הנושא העיקרי, ואף הבלעדי.

יש בעיות אנושיות, בצה"ל כמו בכל מנגנון אחר. אך מעבר לבעיות האנושיות יש בעיות עמוקות הרבה יותר, חשובות הרבה יותר. בעיות הנוגעות לקיומנו הלאומי. בעיות העלולות מחר להשפיע על חייהם של הרבה גברים ונשים בישי-ראל.

הציבור חש בכך. הוא חש שהרי כילות אינה ממזה את אשר קרה זה עתה בצה"ל.

והציבור צודק.

תחיל מהסוף: הרמטכ"ל משה לוי רוצה כי באפריל 1987, כשיסיים את תפקידו, יבוא במקומו האלוף אמיר דרורי.

לכן היה מגוי וגמור עימו להשיג, בכל מחיר, את מינויו של דרורי לתפקיד סגן-הרמטכ"ל וראש אג"ם — תפקיד שהוא המקצה המסורתית לתפקיד הרמטכ"ל.

יצחק רבין, שר-הביטחון, התנגד לכך. אך משה לוי הוא עקשן ודבק במשימה לאין שיי עור יותר מאשר רבין. הוא התיש את השר במשך שנה ויותר, ועכשיו, כמעט ברגע האחרון, השיג את המינוי לדרורי.

אין זה מבטיח אוטומטית את תפקיד הרמטכ"ל לדרורי, אך זה הבטיח לו עמדת-זינוק טובה. מכאן והלאה יצטרך דרורי לגלגל את הדברים בעצמו עם הפוליטיקאים. משה לוי עשה את שלו. כדי להעביר את דרורי לעמדת-מפתח זו, היה צורך למצוא לו מחליף בתפקיד ראש מיפקדת-חילות-השדה. מכאן בא כל סבב-המינויים, שעורר התרגשות וזעם כה רב.

נאמר כי חילופים כה תכופים אינם בריאים. שהם נותנים דוגמה רעה לקצינים וזוטרים יותר, שנדרש מהם להחזיק מעמד בתפקיד אחד במשך תקופה ממושכת.

זה נכון, אבל זה לא הכי חשוב. אילו היתה זאת הסיבה היחידה לכל הסערה, היתה זאת סערה בכוס שמוזיית. אבל

על מי הוא מצביע? משה לוי ודן שומרון, זה לצד זה נגד זה

שהוא סוסי-קרבות ותיק. השבוע לא יצא דן שומרון מן המישחק. אך סיכויו הבטיחים התערערו. הדלת נפתחה לדרורי, לא רק לאמיר דרורי, אלא גם למועמדים אחרים.

וכאן נכנס לתמונה האלוף אורי אור. הוא שגרם בעקיפין לשעורויית השבוע, בשל סירובו להיכנס לתפקיד במפח"ש.

גם אור שם את עינו על תפקיד הרמטכ"ל. הוא עתיד-נסיין בתפקיד שדה. להשלמת כשירותו דרוש לו תפקיד מטכ"לי. התפקיד של ראש המפח"ש, שהוא תפקיד-שדה, לא נראה לו בשלב זה. על כן הלך לאן שהלך. מכאן כל המזוריות של סבב-המינויים, שסביבו נערכה החגיגה התיקשורתית. היה צורך ליטול את אור רי שגיא ואת יצחק מרדכי מתפקידיהם, אחרי חודשים מועטים, ולהעבירם לתפקידים חדשים.

באמצעי-התיקשורת הצטייר לילה-הישיבה באב 1986 כמין מהדורה חדשה של לילה-ברית-לומאוס-הקדוש 1572, לילה-הסכינים-הארוכות.

הסבב הזה לא היה טוב. הוא מוזיק. אבל זה כאין וכאפס לעומת הבעיה האמיתית — הבעיה שאיש לא דיבר עליה, ונראה שאיש גם לא חשב עליה.

אלת-תם: מה מקשר את משה לוי עם אמיר דרורי? מה משותף להם, עד שהיו כדור ויהונתן? שניהם מילואי תפקידים-מס-תח במילחמת-הלבנון.

שניהם יצאו בריאים ושלמים מקירת צברה ושאתילה. שניהם יצאו מן הבז' הלבנוני מבלי שדבק בהם רבב.

וזה מוזר. זה מוזר מאוד.

כל מילחמת-הלבנון, על כל צירה, היתה נטושה בחזית הצפון, ומפקד חזית זו — אמיר דרורי — היה מפקד דה הישיר. ואילו סגן הרמטכ"ל וראש אג"ם, משה לוי, היה אחראי לעבודת-המטכ"ל של המילחמה בשלב הראשון, (המשך בעמוד 42)

חסיד-שומרון את לוי, בטענה שמי עולם לא פיקד על כוחות בקרב, בעוד שדן שומרון הוא גיבור-מלחמה, מפקד פעולת-אנטבה. זה היה טיעון נכון, אך אפשר לנחש שלא מצא כל-כך חן בעיני "מוישה וחצי".

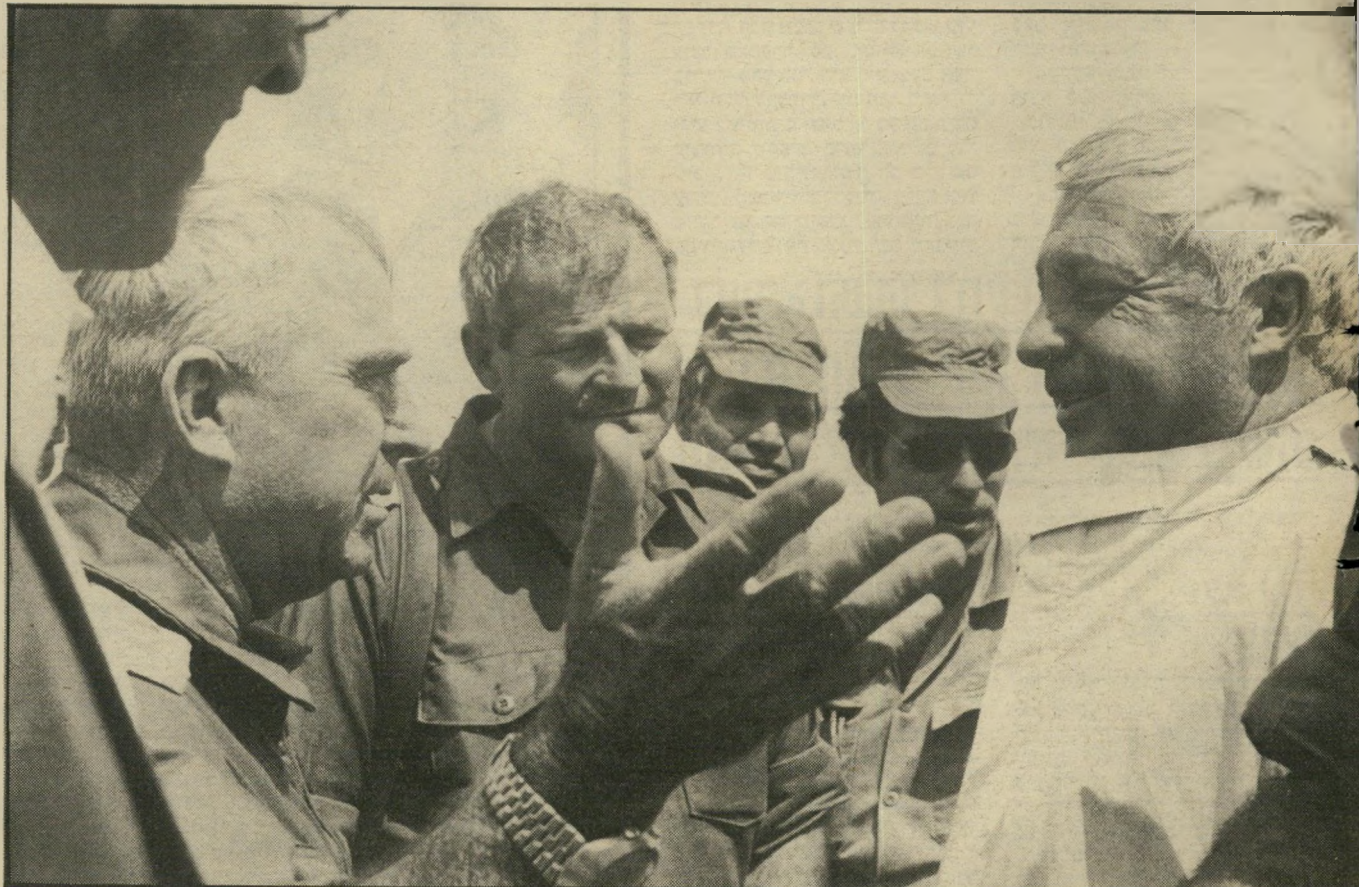
כאשר ניצח משה לוי והיה לרמטכ"ל, ביקש כי שני מתחריו יפרשו מצה"ל, כפי שמקובל. אולם הדרג המדיני עמד על כך ששומרון יישאר. השיקול היה שלצד רמטכ"ל, שאין לו נסיון קרבי, צריך לשרת קצין בכיר

עד כה היה מוסכם, פחות או יותר, על הכל כי שומרון, סגן-הרמטכ"ל, יהיה הרמטכ"ל הבא. הסבב של השבוע נועד לערער הסכמה זו.

הרמטכ"ל רפאל איתן סיים את תפקידו באפריל 1983. (כפי שקבעה ועדת-כהן, היא היתה מסלקת אותו, אילמלא הגיעה תקופת כהונתו ממילא לסיימה). היו אז שלושה יורשים אפשריים: דן שומרון, אביגדור ("ינוש") בן-מאבק שמאחורי הקלעים פסלו

הציבור חש שלא זוהי עיני-הסערה. וגם בכך צודק.

ש לעניין צד פרסונלי, הגוכל אכן כרכילות. כדי להכניס את אמיר דרורי לעמדת-הזינוק, כדי להביאו בסופו של דבר ללישכת-הרמטכ"ל, היה צורך להדחיק למע"שה את האלוף דן שומרון.



בלבנון, שלושת מנהלי המערכה: אריאל שרון, אמיר דרורי ורפאל איתן